

Bogdan Munteanu

Ai uitat să râzi

Ediția a II-a, revizuită și adăugită

NEMIRA

Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Eli BĂDICĂ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUNTEANU, BOGDAN

Ai uitat să râzi / Bogdan Munteanu. - Ed. a 2-a, reviz. și adăug.. - București : Editura
Nemira, 2023
ISBN 978-606-43-1529-8

821.135.1

Bogdan Munteanu
AI UITAT SĂ RĂZI

© Nemira, 2023

n^oautor este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Tiparul executat de Regia Autonoma MONITORUL OFICIAL

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1529-8

Feri baci

Mai zi, Feri baci, mai zi!

Să murim de răs, nu alta. Pe două țigări și-o bere, boșorogul ne povestea istorioarele lui amoroase, iar noi, golăneii, behăiam și chițăiam în jurul lui în serile de vară. Și tare ne era ciudă că moșul avusese atâtea femei, iar noi nu. Chiar dacă la-nceput nu l-am crezut, parcă prea i se-ntâmplaseră lui toate, și l-am făcut mincinos și laudăros și porc bătrân și nu mai știu cum, că e tare mult de-atunci, chiar dacă n-aveam de gând să ajungem ca el, janghinoși și fără un ban în buzunar, poveștile cu femei ne luau mințile. Tot la Feri baci ne întorceam, că altul mai de seamă la știința asta nu era. Tații noștri, vai de curul lor! Ori trăgeau ca sclavii prin Spanii și Italii, ori se îmbătau și ne cafteau, ori nu le dădeam de urmă. Tații noștri nu existau.

Să murim de răs, nu alta. În serile târzii de vară, când fierbințeala se potolea, Feri baci se așeza pe o băncuță, în parcul din cartier, iar noi îl împresuram imediat, de nici sufletul n-apuca să și-l tragă. Nu scotea un cuvânt ramolitul, nici binețe nu ne dădea până nu-i aduceam doza de bere și două țigări. Din vreme-n vreme se chircea și se văita, ioioioi, ioioioi, iștenem, pesemne trăgea vreo boală de el, era

piele și os, habar n-aveam ce are și nici nu ne păsa. Moșul avea de spus o poveste, noi îl plăteam. Feri baci își vindea tinerețea pe bere și țigări. Noi, golanii, i-o cumpăram.

Să murim de răs, nu alta. Zi, Feri baci, nu mai trage de timp! Nu ne băga în seamă moșul, avea ritualul lui. Își punea cutia de bere între picioare, își înfigea unghiile murdare sub inelul ei și se căznea s-o desfacă, mâna-i tremura, nu prea mai avea putere. Într-un final, reușea. Apoi își aprindea tacticos țigara, își freca mustața cu dosul palmei, gâtul și-l rezema de spătarul băncii și parcă din cer îi veneau poveștile, că-i auzeam pe dată vocea hârâită, târăgănată.

Mucoșilor, io când aveam paișpe-cinșpe ani, ca voi, am cunoscut pe femeie. Ascultați aici! Profesoara mea de matematică m-o chemat pe mine la ea acasă să ajut pe ea să care niște cutii. Eram puternic și tânăr, nu ca acuma, urât și bătrân. Ungur adevărat! Și profesoara era tânără și frumoasă, și era și văduvă, că o murit bărbatu', l-o tăiat trenu' în doi. Da' ce să-i fac io dacă o fo' prost? Proștii cu proștii și deștepții cu deștepții. Așa. Și cum am intrat io acolo, la ea în casă, avea numa' capota pe ea, și când să pun mâna pe o cutie, o dat capota jos și-o rămas gol-goluț, uite-așa, la doi metri în fața mea. M-am uitat puțin, plăcut la mine țâțele ei, mari erau, ca lubenița, și când m-am uitat mai jos, am băgat capu' în pământ, ioi, ioi, iștenem, ce fac acuma, am gândit. Doamna, se vede, am zis și-am arătat la ea cu degetul către *pina*, că-mi era rușine să zic ce se vede. Aproape că am atins, ioioioi, tare ca niciodată s-o trezit la mine poftă. Că eram puternic și tânăr, nu ca acuma, urât și bătrân. Ungur adevărat! No, și nu eram sigur, oare vrea ceva, oare nu vrea ceva, și-am țepenit acolo, ca prostu', cu capu' în pământ stăteam și ea nu zicea nimic, numai auzeam cum râde la mine, și-am întrebat pe doamna, așa, ca

să nu tac, dacă mai car cutii sau ce să fac. Și doamna a zis să dezbrac și-am dat jos țoalele de pe mine până am rămas în curu' gol. Și iar am întrebat pe doamna dacă mai car cutii sau ce să fac. Și doamna a râs și s-a dus pe canapeu și s-a ntins, și-atunci...

Moșul s-a oprit din povestit și s-a chirchit dintr-odată. Ioioioi, iștenem, a zis și s-a prăvălit pe alee. Trupul slab a trosnit ca un lemn uscat. Noi ne hlizeam și ne bucuram că ne dăduse o pauză, comentam care mai de care mai cu avânt, ba că și-a dat aia jos capota, capota, așa a zis, haha, ba că s-a dezbrăcat și a întrebat dacă să mai care cutii, haha, ce prostălău. Imitam româna pocită a lui Feri baci și ne băteam cu mâinile pe burtă, și uite, bă, că s-a îmbătat boșorogu' de la o bere, de n-a putut să se țină pe bancă.

Să murim de râs, nu alta. Ne-am oprit doar când cel mai șmecher dintre noi ne-a ordonat cu sânge rece: gura, bă, să ne cărăm, a murit Feri baci. Ne-am împrăștiat care încotro. Eu am dat o raită printre blocuri, mă tot întrebam cum arată Feri baci mort de-a binelea, dacă o fi părând și el mai liniștit, ca toți morții pe care-i văzusem până atunci. Mi-am pipăit briceagul și mi-am pus în minte să-l cretez pe moș, drept pedeapsă că nu-și terminase povestea. M-am întors în parc. Nici urmă de el pe alee, unde-l abandonasem. L-am căutat printre copaci și l-am strigat de mai multe ori, *gyere ide*, vino-ncoa', n-a murit, n-a murit, îmi ziceam, găsește-l și vorbește cu el până nu-i prea târziu, întreabă-l ce-i place, ce-l supără, de ce nu se duce la doctor, cum de-a ajuns să bântuie pe străzi, întreabă-l orice!

Nu știi cât a trecut, nu foarte mult, în orice caz, până m-am reîntors la bancă. Eram agitat, unde naiba dispăruse moșul? M-am așezat, am început să fluiet un cântec și chestia asta m-a mai liniștit. Am continuat în gând povestea cu profesoara după bunul meu plac,

de unde-o lăsase el când murise. Dacă murise. N-aveam curaj, așa că am șoptit *Az a szép, az a szép*. Femeia a oftat și m-a luat în brațe. M-am aplecat spre un sân, dar n-am reușit să-l ating, că am simțit cum o mână osoasă îmi răsuțește urechea. *Húzzál haza anyádhoz*, marș acasă la mă-ta, hârâia taică-meu din întuneric și mă tot urechea. Și vocea, și mâna îi erau fără pic de vlagă, aproape că nici nu le simțeam. Să mor, nu alta! De spaimă, de râs, de rușine. Și de curiozitate.